

opusdei.org

Dopis preláta (19. března 2022) | Věrnost

Prelát Opus Dei uvažuje v
pastoračním dopise o některých
stránkách věrnosti Ježíši Kristu
a o povolání do Díla podle učení
svatého Josemaríi.

19.03.2022

Milovaní, ať Ježíš opatruje mé dcery
a syny!

Věrní, stojí to za to!

1. Tímto známým výrokem, který inspiroval starou píseň, nás svatý Josemaría povzbuzoval k velké věrnosti. Často si vzpomínám, že 23. srpna 1963, během letního kurzu v Pamploně, když jsme se sešli s naším Otcem, jsme zpívali tuto píseň. Někteří z nás si všimli, že když nás poslouchal, jak zpíváme tato slova, opakoval náš Otec tichým hlasem: „***Stojí to za to, stojí to za to.***“ Vníмали jsme to jako spontánní vyjádření jeho životní zkušenosti. Šířit Dílo stálo za to: tolik práce, tolik utrpení, tolik obtíží a zároveň tolik radosti. Věrnost je nutně radostná, a to i v bolesti, s radostí v Pánu, který je naší silou (srov. Neh 8,10).

Věrnost je široký pojem s různými významy: „přesnost nebo pravdivost při provádění něčeho“, „přesná kopie textu“, „přesné splnění povinnosti, slibu“ atd. Zvláště důležité je uvažovat o věrnosti ve vztahu mezi lidmi, a to v jejím nejhlubším

lidském aspektu: v lásce. „Věrnost v čase je jméno lásky“¹ . Autentická láska je definitivní, je věrná, i když může selhat kvůli lidské slabosti.

Věrnost zahrnuje všechny rozměry našeho života, protože zahrnuje celou osobu: inteligenci, vůli, city, vztahy a paměť. Rád bych, abychom se na těchto krátkých stránkách v souvislosti s blížícím se stým výročím založení Díla zastavili a zamysleli nad několika aspekty, které jsou vedeny především texty svatého Josemaríi.

Věrnost povolání, věrnost Ježíši Kristu

2. Křesťanské povolání ve všech svých konkrétních projevech je Božím povoláním ke svatosti. Je to výzva Boží lásky k naší lásce ve vztahu, v němž vždy předchází Boží věrnost: *Bůh je věrný* (2 Sol 3, 3; srov. 1 Kor 1, 9). „Naše věrnost je pouze odpovědí na Boží věrnost. Bůh, který

je věrný svému slovu, který je věrný svému slibu“².

Víra v Boží věrnost dává sílu naší naději, i když naše osobní slabost nás někdy vede k tomu, že nejsme věrní v malých a možná občas i ve velkých věcech. Věrnost tedy spočívá v tom, že s Boží milostí kráčíme cestou marnotratného syna (srov. Lk 15, 11-32). ***Věrnost Ježíši Kristu vyžaduje, abychom stále bděli, protože se nemůžeme spoléhat na své vlastní slabé síly. Musíme vždy bojovat, a to až do posledního okamžiku našeho pobytu na zemi: to je náš osud***³.

Musíme vytrvale usilovat o spojení s Pánem. Toto sjednocení s Ježíšem hledáme a nacházíme v práci, v rodině, ve všem...; především v eucharistii, v pokání a v modlitbě. Navíc na to nejsme sami, můžeme se spolehnout i na pomoc druhých, zejména při osobním duchovním

vedení. Budme vděční za tuto možnost, otevřeme upřímně své duše, abychom přijali povzbuzení a radu na cestě růstu v lásce k Bohu. A tam, kde se živí naše láska, posiluje se naše věrnost: ***Zamiluj se do něho a neopustíš ho***⁴.

3. Věrnost se projevuje zejména tehdy, když vyžaduje úsilí a utrpení. I zde nás osvětluje příklad naší Matky, věrné Panny: „Jen důslednost, která trvá po celý život, lze nazvat věrností. Mariino *fiat* při zvěstování nachází svou plnost v tichém *fiat*, které opakuje u paty kříže“⁵.

S Boží pomocí můžeme být věrní, můžeme postupovat po cestě ztotožnění se s Ježíšem Kristem: aby se naše způsoby myšlení, lásky, vidění lidí a světa stávaly stále více jeho, a to prostřednictvím stálého začínání, v němž ***vědomí Božího synovství dodává našemu obrácení radost***⁶. Tak se v našem

životě stane skutečností výzva
svatého Pavla Filipanům: *Mějte stejné
smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš* (Flp
2,5).

4. Setkání a sjednocení s Ježíšem
Kristem se uskutečňuje v církvi,
která je viditelně lidem složeným z
mnoha národů; konstitutivně je
tělem Kristovým a funkčně je
svátostí: veškerá spása přichází od
Krista skrze církve, zejména proto, že
církve *koná eucharistii* a eucharistie
buduje církev.

Skutečnost, kterou lze vždy ověřit, že
církve tvoří slabí a chybující muži a
ženy, by neměla snižovat naši lásku k
ní. Mějme stále na paměti, že ***církev
je především toto: Kristus mezi
námi; Bůh, který přichází k
lidstvu, aby ho spasil, nás volá
svým zjevením, posvěcuje nás svou
milostí, neustále nám pomáhá
svou milostí v malých i velkých
zápasech každodenního života.***⁷.

Věrnost Kristu je tedy věrnost církvi. A v církvi se snažíme žít a podporovat jednotu se všemi, zvláště s biskupy a zvláštním způsobem s římským papežem, viditelným principem jednoty víry a společenství. Udržujme v každém z nás stále živou touhu našeho Otce: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!***

Věrnost Ježíši Kristu a církvi pro nás znamená věrnost našemu povolání k Opus Dei, žít v duchu, který jsme přijali od svatého Josemaríi, který byl a je naším skutečným Otcem v Díle. Takto to vyjádřil v jednom dřívějším dopise adresovaném všem svým dětem: ***Nemohu než pozvednout svou duši ve vděčnosti k našemu Pánu, od něhož pochází každá rodina na nebi i na zemi (Ef III, 15-16), že mi dal toto duchovní otcovství, které jsem s jeho milostí přijal s plným vědomím, že jsem na zemi jen proto, abych ho***

uskutečnil. Proto vás miluji srdcem otce a matky⁸. Být věrnými dcerami a syny svatého Josemaríi je naší cestou k povolání být věrnými dcerami a syny Boha v Kristu.

Jistě si vzpomínáte na tato další slova našeho Otce: **Božské povolání od nás vyžaduje nedotknutelnou, pevnou, panenskou, radostnou, nespornou věrnost víře, čistotě a cestě⁹.** Zde se zastavím jen proto, abych zdůraznil radost. Věrnost, která je svobodnou odpovědí na Boží milost, prožívanou s radostí a také s dobrou náladou. Jak užitečné je připomenout si tato jeho další slova! **V záležitostech lidských vám chci zanechat jako dědictví lásku ke svobodě a dobrou náladu¹⁰.**

5. Jak bychom si mohli nevzpomenout na blahoslaveného Álvara, když uvažujeme o věrnosti v Díle? Vzpomínám si, že 19. února 1974, když otec Álvaro nebyl

přítomen, svatý Josemaría o něm
řekl: ***Chtěl bych, abyste ho
napodobovali v mnoha věcech, ale
především ve věrnosti. (...)***

***Vždycky měl neopakovatelný
úsměv a věrnost¹¹.*** Často si
vzpomenu na biblická slova *vir
fidelis multum laudabitur* (Př 28,20:
Věrný muž bude zahrnut
požehnáním), která jsou vyryta na
nadpraží dveří ve Villa Vecchia, jež
vedou právě do kanceláře, ve které
otec Álvaro po mnoho let působil.

Pozvedám svou duši k Pánu také s
vděčností za věrnost tolika žen a
mužů, kteří nás na této cestě předešli
a zanechali nám vzácné svědectví o
tom ‘*stojí to za to*’, připomenuté na
začátku těchto stránek.

Náš Otec řekl, že každý, kdo přijde do
Díla, byť jen na krátkou dobu, pocítí
vždy naši náklonnost. Ještě více to
platí pro ty, kteří byli nějakou dobu v
Díle a pak se vydali jinou cestou; a ty,

kterí byli příležitostně zraněni,
prosíme o upřímné odpuštění.

Apoštolská věrnost

6. Křesťanské povolání ke svatosti, ke ztotožnění se s Ježíšem Kristem, je - ve všech svých podobách, tak či onak - povoláním apoštolským: ***Vnitřní duchovní život a apoštolát nelze oddělovat, tak jako od sebe nelze oddělovat Krista Bohočlověka a Krista Spasitele¹².***

V každé době - a v té naší to vidíme velmi silně - je ve světě obrovská žízeň - často nevědomá - po Bohu. Stále se naplňují prorocká slova: „*Hle, blíží se dny – praví Pán, Hospodin – kdy sešlu na zemi hlad; ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, ale po slyšení Hospodinova slova*“ (Am 8,11).

Kolikrát jsme už rozjímalí nad touto živou výzvou svatého Josemaríi:
Drazí přátelé, Ježíš nás vyzývá.

Chce být znovu vyvýšen, ne na kříži, ale ve slávě všech lidských činností, aby k sobě přitáhl všechny věci (Ioan XII, 32)¹³.

Při prožívání těžkostí, s nimiž se křesťanský život v tomto světě setkává - ateismus, lhostejnost, relativismus, materialistický naturalismus, hedonismus atd. -, si připomínáme výrok svatého Jana: *Nemilujte svět ani to, co je ve světě* (1 Jan 2,15), který poukazuje na to, co je ve světě v protikladu k Bohu a co souhrnně nazývá trojí žádostivostí (srov. 1 Jan 2,16). Zároveň je však svět, Boží stvoření, dobrý: *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16).

7. Snažme se stejně jako náš Otec ***vášnivě milovat svět***¹⁴, neboť je místem, kde se setkáváme s Bohem, a cestou k věčnému životu. Láska,

která vylučuje *světskost*: jsme ze světa, ale nechceme být světští; také například tím, že žijeme ducha a praktickou skutečnost chudoby, která nás osvobozuje od tolika pout a v pozitivním smyslu nás nutí naslouchat svatému Pavlovi, který nás ujišťuje: *všecko je vaše. Vy však patříte Kristu a Kristus Bohu.* (1 Kor 3, 22-23). Svědectví střídmeho a prostého života je - dnes a vždy - způsobem, jak být solí a světlem v tomto světě, který musíme proměňovat Kristovou láskou.

Tváří v tvář této skutečnosti - *vše je vaše* - se radujeme z radosti druhých, těšíme se ze všeho dobrého, co nás obklopuje, a jsme oslovováni výzvami naší doby. Zároveň hluboce prožíváme to, co se děje ve světě, zejména smutnou realitu války a všichni tu velkou nouzi a utrpení tolika lidí, zejména těch nejslabších. Zdůrazňuji ale, abychom nepodléhali pesimismu; naopak, aktualizujeme

svou víru v životaschopnost evangelia - které je *Boží moc a přináší záchranu každému, kdo věří*(Řím 1,16) - a víru v prostředky: modlitba, umrtvování, eucharistie a práce. Pak bude náš pohled na svět plný naděje.

Víra je základem věrnosti. Ne marná důvěra v naše lidské schopnosti, ale víra v Boha, který je základem naděje (srov. Žid 11,1). „Bůh je základem naděje - nikoliv ovšem jakýkoliv bůh, ale Bůh, který nese lidskou tvář a miloval nás až do krajnosti: jak každého jednotlivce, tak lidstvo jako celek“¹⁵.

Znovu naslouchejme našemu Otci: ***Budete-li věrní, jako ovoce vaší tiché a pokorné oddanosti Pán - vašima rukama - učiní zázraky. Znovu prožijeme onen úryvek ze svatého Lukáše: Dvaasedmdesát učedníků se vrátilo a s radostí řekli: »Pane, dokonce i zlí duchové***

***se nám podrobují ve tvém jménu!«
(Lk 10,17)¹⁶.***

Věrnost povolání a obyčejnému životu

8. V životě každého z nás se mohou čas od času vyskytnout okolnosti, které se vymykají běžnému životu, ale dobře víme, že spojení s Pánem a spolu s ním i naše apoštolské poslání se musí uskutečňovat zásadně v obyčejném životě: v rodině, v profesní práci, v přátelství, ve společenských povinnostech...: „To je hlavní *místo* našeho setkání s Bohem“.¹⁷, připomněl otec Javier v jednom ze svých prvních spisů.

Setkávat se s Pánem ve všech událostech každého dne znamená objevovat hodnotu maličkostí, drobností, detailů, v nichž můžeme tak často projevit svou lásku k Bohu a lásku k druhým. Sám Ježíš nám řekl: *Kdo je věrný v maličkosti, je věrný i ve velké věci, a kdo je v maličkosti nepoctivý, je nepoctivý i ve*

velké věci.(Lk 16,10). Věrnost v maličkostech, kterou Pán odměňuje velikostí své radosti (srov. Mt 25, 21).

Naše osobní zkušenost nám ukazuje, že tato věrnost v *maličkostech* není *malicherná*, naopak: ***Vytrvalost v maličkostech, z lásky, to je hrdinství.***¹⁸. Je to láska, která dává největší hodnotu veškerému lidskému úsilí. Věrnost je věrnost závazku lásky a láska k Bohu je nejvyšším smyslem svobody. Tato svoboda ducha dává schopnost milovat to, co je třeba udělat, i když je to spojeno s obětí, a pak člověk může zakusit to, o čem nás ujišťuje Ježíš: *Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.*(Mt 11,29-30). A svatý Augustin vysvětluje: „V tom, co člověk miluje, buď necítí obtíže, nebo miluje obtíže samotné (...). Práce

těch, kdo milují, není nikdy
bolestná“¹⁹.

9. Dobře víme, že setkání s Bohem,
láska k Bohu je neoddělitelná od
lásky k druhým a služby jim; že tyto
dva příkazy lásky jsou neoddělitelné.
Bratrskou láskou, která je jistým
znaméním nadpřirozeného života,
budujeme svou věrnost a děláme
radostnější věrnost druhých: *My
víme, že jsme přešli ze smrti do života,
a proto milujeme bratry*(1 Jan 3,14). S
jakou silou nás svatý Josemaría
povzbuzuje, abychom žili bratrství:
***Srdce, děti moje, zaměřte svá
srdce na službu jeden druhému.
Když náklonnost prochází
Nejsvětějším Srdcem Ježíšovým a
Nejsladším Srdcem Mariiným,
bratrská láska se uskutečňuje s
veškerou svou lidskou i božskou
silou. Povzbuzuje k nesení
břemene, ulehčuje břemeno,
zajišťuje radost z boje. Není to
něco lepkavého, je to něco, co***

***posiluje křídla duše, aby se
vznesla výš; bratrská láska, která
nehledá svůj vlastní zájem, jí
umožňuje letět a chválit Pána v
duchu ochotné oběti²⁰.***

Vzhledem k místu, které práce zaujímá v našem běžném životě, bychom mohli uvažovat - a zpytovat se - o tolika aspektech, které jsou obsaženy v úsloví ***Posvěcovat práci, posvěcovat se prací, posvěcovat svět prací²¹***. Nyní bych vás rád vyzval k zamyšlení nad tím, jak můžeme lépe proměnit práci v modlitbu, která nespočívá jen v tom, že při práci máme na mysli nějaký projev zbožnosti. Náš Otec nám to vysvětlil mnoha způsoby. Přečtěme si znovu tato jeho slova: ***Dělej svou práci s vědomím, že Bůh tě pozoruje: laboremanuum mearum respexit Deus (Gn 31,42).*** ***Naše dílo tedy musí být svaté a hodné Jeho: nejen dokončené do posledního detailu, ale také***

***provedené s morální
bezúhonností, mužností,
ušlechtilostí, věrností a
spravedlností. Tak bude vaše
profesionální práce nejen poctivá
a svatá, ale z tohoto důvodu to
bude i modlitba²².***

I my často zakoušíme limity a nedostatky v naší práci, ale pokud se navzdory tomu všemu snažíme s ***vědomím, že Bůh se na nás dívá,*** uslyšíme nám adresovaná slova svatého Pavla: *vaše námaha není marná* (1 Kor 15,58); takto to shrnul náš Otec: ***Nic se neztratí.***

Stálost a proměnlivost v životě Díla

10. Osobní věrnost svému povolání v Díle je nutně spojena s věrností institucionální, tj. s trvalostí Díla jako instituce ve věrnosti Boží vůli, kterou jí předal Zakladatel.

V roce 2016 nám otec Javier připomněl tato slova svatého

Josemaríi: *Tak jako je identita člověka stejná v různých fázích růstu: dětství, dospívání, zralosti..., je to i v našem vývoji: jinak bychom byli mrtvou věcí. Jádro, podstata, duch zůstává neměnný, ale způsoby vyjadřování a jednání se vyvíjejí, vždy staré a nové, vždy svaté*²³.

Když jsem komentoval tento text, zamyslel jsem se nad tím, že je především v oblasti osobního apoštolátu - který je v Díle hlavní -, a také při vedení profesí, institucí a lidských struktur s křesťanským smyslem, kde se snažíme přinášet iniciativu a tvořivost a navazovat upřímné přátelství s mnoha lidmi a vnášet tak do společnosti světlo evangelia. Stejná iniciativa a tvořivost také vede k hledání nových apoštolských aktivit v moři bez břehů, které nám Duch dila předkládá.

11. Tuto kreativitu lze chápat jako verzi toho, co se někdy nazývá *dynamická věrnost* nebo také *kreativní věrnost*. Věrnost, která vylučuje jak povrchní dychtivost po změnách, tak *apriorně* protichůdný postoj ke všemu, co je, nebo se zdá být určitou novinkou. ***Díky tomuto našemu poslání jsme přítomni u samého počátku správných změn, které se ve společnosti odehrávají, a také se sami podílíme na pokroku každé epochy²⁴***. Proto musíme chápat a sdílet úzkosti naší doby a zároveň se nesnažit přizpůsobovat nějaké módě nebo zvyku, ať už je jakkoli aktuální a rozšířený, je-li v rozporu s duchem, kterého nám Bůh předal prostřednictvím našeho Zakladatele, včetně toho, když neodpovídá lidské a rodinné atmosféře Dílu vlastní. V tomto smyslu ***se nikdy nebudeme muset přizpůsobovat světu, protože jsme ze světa, ani nebudeme muset následovat lidský***

pokrok, protože jsme to my - jste to vy, mé děti - kdo spolu s ostatními lidmi, kteří žijí ve světě, tento pokrok vytváří svou běžnou prací²⁵.

Je také třeba mít na paměti, že vzhledem k rozhodnutím učiněným pro celé Dílo (např. ohledně prostředků duchovní formace: kroužků, rozjímání, rekolekcí atd.) je logické, že za rozlišování vhodnosti případných změn by měl být nakonec zodpovědný Otec s generální radou a Centrální asesorií. Na druhou stranu ne každá změna na této úrovni je na duchu nezávislá a musí se studovat s rozvahou. Nezdráhejte se navrhopvat apoštolské projekty těm, kteří tyto práce řídí, v duchu iniciativy a také jednoty – a nepřestávali veslovat společně- s touhou přinášet radost evangelia mnoha lidem. V každém případě si budme jisti, že „nejsme sami při budování Díla a nespolehnáme se jen

na své ubohé síly, ale na sílu a moc Pána“²⁶.

12. S naší osobní věrností a odpovědností všech za zachování institucionální věrnosti, navzdory našim osobním omezením, budeme s Boží milostí schopni budovat v proměnlivých historických okamžicích kontinuitu Díla ve věrnosti jeho původu. To je základní kontinuita mezi minulostí, přítomností a budoucností, která je vlastní živé realitě. V roce 2015 nás otec Javier povzbudil, abychom prosili svatého Josemaríu, aby Dílo došlo k výročí 2. října 2028 se stejnou silou a svěžestí ducha, jakou měl náš Otec 2. října 1928.

Tak se díky Boží milosti může stát skutečností to, co viděl svatý Josemaría: ***Vidím Dílo, které se promítá do staletí, vždy mladé, půvabné, krásné a plodné, jak brání Kristův pokoj, aby ho měl***

celý svět. Přispějeme k tomu, aby byla ve společnosti uznána práva lidské osoby, rodiny a církve. Naše práce zmírní bratrovražednou nenávist a podezírání mezi národy a mé dcery a synové - fortes in fide (I Petr V, 9), pevní ve víře - budou umět pomazat všechny rány Kristovou láskou, která je nejjemnějším balzámem²⁷.

Svěřujeme naší blahoslavené Matce Marii, věrné Panně, a svatému Josefovi stálé obnovování naší věrnosti.

S velkou láskou vám žehná

váš Otec

Řím, 19. března 2022

.....

1. Benedikt XVI., projev, 12. května 2010.

2. František, homilie, 15-IV-2020.

3. *Dopis 28-III-1973*, č. 9.

4. *Cesta*, č. 999.

5. Svatý Jan Pavel II., homilie, 26. ledna 1979.

6. *Jít s Kristem*, č. 64.

7. *Jít s Kristem*, č. 131.

8. *Dopis 6-V-1945*, č. 23.

9. *Dopis 24-III-1931*, č. 43.

10. *Dopis 31-V-1954*, č. 22.

11. Svatý Josemaría, poznámky z rodinného setkání, 19. února 1974.

12. *Jít s Kristem*, č. 122.

13. *Instrukce*, 1-IV-1937, č. 1.

14. *Rozhovory*, č. 118.

15. Benedikt XVI., encyklika *Spe salvi*,
č. 31.
16. *Dopis 24-III-1930*, č. 23.
17. Javier Echevarría, Pastýřský list,
28-XI-1995, č. 16.
18. *Cesta*, č. 813.
19. Svatý Augustin, *De bono
viduitatis*, 21, 26.
- 20 *Dopis 14-II-1974*, č. 23.
- 21 *Jít s Kristem*, č. 45.
- 22 *Dopis 15-X-1948*, č. 26.
- 23 *Dopis 29-IX-1957*, č. 56.
24. *Dopis 14-II-1950*, č. 21.
25. *Dopis 9-I-1932*, č. 92.
- 26 Javier Echevarría, Pastýřský list,
28-XI-1995, č. 11.
27. *Dopis 16-VII-1933*, č. 26.

Copyright © Prelatura Sanctæ Crucis
et Operis Dei

*(Žádná část tohoto textu nesmí být
zveřejňována bez výslovného
souhlasu držitele autorských práv)*

(Pro manuscripto)

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-
prelata-19-brezna-2022-vernost/](https://opusdei.org/cs-cz/article/dopis-prelata-19-brezna-2022-vernost/)
(25.02.2026)